

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἄκουσε

σὰ θέλεις, μωρὲ Παληάνθρωπε, ἄκουσε νὰ καταλάβῃς μιὰ φορὰ. Στὸ βασιλεῖά μας ἔδωκαν ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια κάτι χρυσογαδάρου τῆς Ἰγγλιτέρας κάμπουσαις λίραις, κάμμειά τετρακοσάρια χιλιαδούλαις δραχμαῖς, (ποῦ νὰ τὰ λέμε καὶ ἄλλαις τόσαις ἔτσι τοῦ ἔδωκαν ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη) γιὰ νὰ τῆς κάμῃ ὅ,τι θέλει γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος. Τώρα αὐταῖς ἡ δραχμαῖς εἶναι ταῖς ἀκόμα στὰ χερίά του· τὸ πολὺ πολὺ μπορεῖ νὰ ἑξοδέψῃ ὡς τὰ τώρα τοὺς τόκους των (καὶ μηδὲς εἶναι λίγοι;) στοὺς φτωχοὺς. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν πολυχρονῆ. Ἐπῆρε δὲ, καθὼς ἐμάθαμε, ἀπόφασι νὰ ἑξοδέψῃ καὶ τῆς τρακόσαις γιὰ νὰ χτίσῃ ἕνα θέατρο ἑλληνικόν· γιὰτὶ πολλοὶ τοῦ μπῆκαν πῶς δὲν ὑποστηρίζει τάχατες τὸ ἑλληνικόν, καὶ αὐτὸς εἶπε: Νὰ κ' ἐγὼ νὰ σὰς ἑξοδέψω τῆς τρακόσαις χιλιάδες γιὰ χάρι του! Ἐλα ὅμως ποῦ οἰκόπεδο δὲ βρισκότανε τὰ κάμπα! Ὁ δὲ Τρικοῦπης ἔκανε τὸν κουρὸ ἀντὶ ὅσας φοραῖς τοῦ μίλησε ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ χάρισῃ στὸ δημόσιον ἐκεῖνο τὸν τόπο πῶχει πίσω ἀπ' τὸ Ἐθνικὸ τυπογραφεῖο, τὴν ἀτιμία! Ὡς ἐδῶ βλέπεις πᾶμε καλά. Ἐνας λόγος τοῦ βασιλεῖά μας, ἕνα χάρισμα καὶ ἡ δουλειὰ γίνηκε. Ποιὸς ὅμως τὰ χάλασε ὅλα αὐτά; Ὁ Κορομυλᾶς, φίλε μου, ποῦ λὲς ὁ φίλος σου. Αὐτὸς ὁ μούργος τί δικαίωμα ἔχει νὰ χώνεται ὅλο στὸ παλάτι καὶ νὰ μιλᾷ δυὸ ὥραις μὲ τὸ βασιλεῖά; Βρὲ Κορομυλᾶ, δὲν καταλαβαίνεις πῶς ὅταν οἱ πολλοὶ μεγάλοι δείχνουν καὶ δίδουν σημασία εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τιποτένιους θὰ πῆ πῶς τοὺς ἔχουν σὰν νὰ ποῦμε γιὰ κοπέλια των; γιὰτὶ ἀλλοιώτικα δὲν ἐξηγεῖται πῶς πῆραν αὐτοὶ οἱ μικροὶ τέτοιο θάρρος. Ὁ Κορομυλᾶς λοιπὸν πῆρε τὴν ἀδεια, λέγει αὐτὸς, ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ βγῆκε μὲ κατάλογο στοὺς χρυσογαδάρους καὶ τοὺς ζητεῖ παραδῆς γιὰ νὰ ἀγοράσῃ, λέγει, μὲ ἔρανο ἕνα οἰκόπεδο καὶ νὰ τὸ χερίσῃ στὸ βασιλεῖά κ' ἐκεῖνος τότε νὰ χτίσῃ τὸ θέατρο! Τὰ καταλαβαίνεις αὐτὰ, βρὲ Παληάνθρωπε; Δηλαδή θέλει νὰ μᾶς πῆ πῶς τοῦδωκε δουλειὰ ὁ βασιλεὺς. Καὶ τί δουλειὰ; ἐμπιστευτικὴ! Καὶ ρεζιλεύει τὸ βασιλεῖά μας ὁ μούργος. Κ' ἔχει ἕναν κατάλογο μὲ κορδελίτσαις χρυσαῖς καὶ πρῶτο πρῶτο πρῶτο γραμμῆνο τὸ ὄνομα μιᾶς χρυσογαδουρίνας ποῦ ἔβαλε κήρυκα νὰ τὸ πῆ πῶς τὴ χόρεψε μιὰ δυὸ φοραῖς ὁ βασιλεὺς.

Ὅταν πῆγε στὸ Σκουλοῦδη ὁ Κορομυλᾶς, λέει πῶς τοῦ εἶπε αὐτὸς ὁ κενέφης ποῦ εἶναι κάμμειά φορὰ καὶ ἔξυπνος. «Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ βεστῆς, Κορομυλᾶ μου; Μοιάζει σὰν ἐκεῖνα τὰ ἐγκώμια ποῦ προσφέρματε στοὺς γονεῖς μᾶς; ὅταν εἴμεθα

μικροὶ, καὶ τὰ κάναμε ὠμορφότερα γιὰ νὰ πάρουμε περισσότερα!!!»

Εἶναι χάλια αὐτὰ, βρὲ Παληάνθρωπε, νὰ τρέχῃ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλεῖά μας ἕνας Κορομυλᾶς νὰ ζητιανεύῃ καὶ νὰ φαίνεται αὐτὸς πῶς εἶναι τάχα ὁ μόνος ποῦ μπόρεσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς γιὰ τὸ μεγάλο μεγάλο ζήτημα τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου;

Ἄσε Σικτίρ.

Σημ. Παληάνθρώπου. Καλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια γιὰ τὸ Κορομυλᾶ, ἄμ ἐγὼ τί σοῦ φταίω καὶ μοῦ λὲς νὰ πάω σικτίρ; Ἔτσι βρίζουν;

Κύριε Τρικοῦπη.

Ψωμί, μωρὲ διάολε, ψωμί, σοῦ γυρεύουμε. Δὲν σώνει ποῦ μᾶς πέθανες στοὺς φόρους μόνον θέλεις νὰ μᾶς πεθάνῃ καὶ τῆς πείνας;

Ψωμί, σοῦ γυρεύουμε. Βρὲ, τούρκε, Ἑβραῖς, κοτζάμπασι, θεοπαίχτη, τέλος πάντων, τί τὸν ἔχεις αὐτὸν τὸν Κοσσονάκο μᾶς; Πῶς δὲν τοῦ λὲς νὰ κουνηθῇ λιγάκι.

Τὸ σιτάρι, μωρὲ τουρκόπιστε, ἔχει 27 λεφτὰ ἢ ὀκτὰ, καὶ μιὰ ὀκτὰ σιτάρι βγάζει μιὰμίση ὀκτὰ ψωμί, ἄς ᾔναι καὶ λιγώτερο, δὲν μᾶς πειραζει, ἀλλὰ πάντα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὀκτὰ, καὶ τὴν ὀκτὰ αὐτὴ μᾶς τὴν πουλοῦν οἱ ψωμάδες πρὸς 50 λεφτὰ, ἤγουν σου, μᾶς πουλοῦν τὸ ψωμί χίλιας τοῖς ἑκατό.

Οἱ κλέφτες τοῦ Περσῆ οἱ σιταρέμποροι καὶ οἱ ἀλευράδες πέρνουν τὸ σιτάρι γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, καὶ μᾶς πουλοῦν τὸ κομμάτι αὐτὸ γιὰ ὀκτὰ.

Αὐτὸ τὸ πούλημα δὲν εἶναι πλέον ἐμπόριο, εἶναι καθαρὴ ληστεία, καὶ ἀφοῦ ὑπάρχουν νόμοι γιὰ τὴν ληστεία, αὐτὴ πῶς δὲν τὴν ἐμποδίζεις;

Θέλεις νὰ μᾶς πεθάνῃς κοντὰ στοὺς φόρους καὶ ἀπὸ τὴν πείνα; Βέβαια, τί ἀνάγκη ἔχεις σὺ, καλὰ τρῶς καλὰ πίνεις. μὰ ρῶτα καὶ μᾶς μὲ τί ἴδρωτα βγάζουμε αὐτὸ τὸ ψωμί;

Κάνε κακόμοιρὲ τίποτα, καὶ γιὰ τὴ φτώχεια κάνε, ποῦ νὰ σοῦ καμωθῇ τὸ ἀγιάτρευτο καὶ νὰ μὴ γειάνης ποτέ.

Ἄν καλὰ τέτοιο μαντρόσκυλο ποῦ εἰσὶ σὺ, ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ φόρο, ποῦ κακὸ φόρο νὰ μὴν ἔχῃς.

Δὲν φταῖς ὅμως σὺ, ὅσο φταίει ἡ Μεγαλόχαρι ποῦ δὲν κάνει ἕνα θαῦμα τώρα στὴ χάρι τῆς, νὰ στείλῃ ἕνα διάολο νὰ σε πνίξῃ νὰ πᾶς στὸ διάολο διάολου γυιέ. Καὶ νὰ μὲ συμπᾶθῃς γιὰτὶ παραφέρθηκα.

Χμουνά πολὺ μεθυσμένος τὴν ὄρα ποῦ σοῦ ἀπάντησα σὲ τό-
σαις ἀνοησίαις. Ἄλλὰ μὲ φούρκιες.

— **Στὸ** Ἀρσάκειον ἐξακολουθεῖ ἡ ἴδια δουλειά, νὰ χουφτιαζῇ
ὁ Ἐνιγγ τῆ γάμπαις τῶν κοριτσῶν, νὰ τὰ τσιμπολογᾷ καὶ
τὰ λοιπὰ, γιὰ νὰ τὰ μάθῃ, λέει, γυμναστική. Παρακαλοῦμε,
ἄς γίνῃ ἕνας κατάλογος πόσα κορίτσα θέλουν νὰ μάθουν γυ-
μναστική καὶ πόσα ὄχι; Μόνο τὰ πουτανοκόριτσα, ἂν υπάρ-
χουν, θὰ παραδεχθοῦν. Γιατί, βρε μασκαράδες, τὰ φοβερί-
ζετε πῶς ἂν δὲν κάνουν γυμναστική θὰ τὰ ἀποβάλετε. Ἄφου
οἱ γονεῖς τοὺς δὲν θέλουν, σεῖς θέλετε μὲ τὸ ζόρι νὰ τὰ μά-
θετε γυμναστική; Τί θὰ γίνουν αὐταῖς Φωκιανοί, ἦγουν
καθηγήτριας τῆς γυμναστικῆς; Ὁχι. Ἄλλὰ εἰστε φαῦλοι,
καὶ μεθαῦριο τὰ λέμε καλλίτερα, σῶνε νὰ μοῦ τὸ θυμήσετε.

— **Ἦ**στερα ἀπὸ ἕνα καυγᾶ ποῦ εἶχαν χτῆς τὸ πρῶτὶ γιὰ
αὐτὸν τὸν τσαρλατάνο ποῦ τρέχει περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλογο,
ὁ παρατημένος ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς βλακίας Δράκος πετάχτηκε
καὶ εἶπε ἀπάνω σὲ μιὰ συζήτησι—Βρε ἀδερφέ, γιὰ νὰ περνᾷ
αὐτὸς ὁ μπαγαπόντης στὰ πόδια καὶ ἄλλο, ἄλλο δὲν εἶναι
παρὰ θὰ πῆ πῶς βάζει νεῦτι.

Δεῖτε πῶς παίζει τὴ μασκαρένια βουλή αὐτοῦς ὁ
κύριος.

— **Ἄ**λλο πάλι ἀπὸ τὸν Περαιὰ γράμμ. Κ' ἀκούστε τί
λέει:—Μωρὲ αὐτὰ τὰ πουλημένα τομάρια, οἱ βουλιαχταὶ τοῦ
Τρικούπη, μᾶς πέθαναν στοὺς φόρους. Οἱ Πατρινοί, μᾶς γράφεις
πῶς θάρθουν· ἐδῶ εἴμαστε, σῶνε νὰ κουνηθῇ ἡ Ἀθήνα καὶ
ἔλῃ ἡ πλεμπάγια τοῦ Περαιὰ εἰς ἀπάνω. Στὰ ὄπλασα!

— **Ἦ**ταν φώναζα γὼ πῶς στῆς φυλακαῖς τῆς Αἴγινας
τρῶν οἱ φυλακισμένοι χαμοῦρι ἀντὶς γιὰ ψωμί, φώναζαν οἱ ἐν-
διαφερόμενοι πῶς ἦταν φέμματα. Νὰ τώρα ποῦ στὴ βουλή
φάνηκαν ὅλα ἀλήθεια. Νομίζετε ὅμως πῶς θὰ γίνῃ κάμμιά
ἐπιδιόρθωσις τῆς ἀθλιότητός των. Δὲν βριέστε, κρῖμα καὶ
στὰ λόγια καὶ στὰ γράμματα. Ἔτσι θὰ πάῃ τὸ ρωμαίικο.

— **Γ**ιὰ τὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ
τοὺς δυστυχημένους ποῦ κατοικοῦν στὰ περὶχωρα; Ἦστερα
ἀπὸ κεινοὺς τοὺς σκοτωμῆδες ποῦ συνέβηκαν στὴ Κολοκυθῶ
ποῦ πάει τόσος κόσμος καὶ διασκεδάζει καὶ ὅπου κατοικοῦν
τόσοι νοικοκυρεοὶ χάθηκε νὰ συστηθῇ ἕνας στρατιωτικὸς σταθ-
μὸς; Κι' αὐτοὶ πληρώνουν φόρους καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἀσφάλεια;
Εἶναι οἱ ἀνθρώποι νὰ ἀπελιστοῦν. Δὲν μιλάτε καὶ σεῖς βου-
λιαχταὶ τῆς Ἀθῆνας λιγάκι; Νὰ τοὺς γυρεῦτε ψήφους ξέ-
ρετε, καὶ τώρα κάνετε πῶς οὔτε τοὺς ξέρετε ἂν ὑπάρχουν
στὴ ζωῇ. Καλὸ.

— **Ν**ὰ καὶ ἕνα γουστόζο ποῦ μᾶς γράφουν ἀπ' τὴ Σύρα.
Ἄκουτε. «Πρὸ ἡμερῶν παρουσιάστηκε ἕνας μακαριστῆς προ-
φήτης ὀνομαζόμενος Στέλιος Καλιοντζῆς ἀπὸ τὴν Πάρο, εἶναι
δὲ μακαρονῆς καὶ ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα αὐτοῦ εἰς τὸ μακαρο-
νοποιεῖον ὑπερβαίνει καὶ τὸν προφήτη τῆς Πάτρας.

Πῆς τοῦ Κοσονάκου νὰ τὸν συλλήψῃ γιὰ τὴν εἰναὶ ὑβριστῆς. Σημε-
Παλιανθρώπου. Μὰ καλὰ ἀφοῦ κάνει τὸν προφήτη στὴ Σύρα,
πῶς βρίσκεται στὴν Ἀθήνα; Τώρα ἕνα πρᾶγμα θέλω νὰ μάθω
ποῖος εἶναι πῶς βλάκας γιὰ νὰ τὸν τσακώσῃ ὁ Κοσονάκος νὰ
τὸν στείλῃ στὸ Δαφνί, ἐγὼ ποῦ καθομαι καὶ γράφω τέτοιαις
ἀνοησίαις, σὺ ποῦ μοῦ γράφεις αὐταῖς, ἦ ὁ κευτοπροφήτης;

— **Ἦ** Νεγρεπόντες προχτῆς γιὰ νὰ φᾶν ἑνὸς φτωχοῦ ἐρ-
γάτου 260 δραχμαῖς, πῆρε ὁ νο στὸ Γουρουνοδικεῖο, καὶ ὅταν
ὁ ἐργάτης τοῦ εἶπε:— Δὲν λυπήθηκες κύρ Νεγρεπόντε νὰ ὀρ-
κιστῆς γιὰ νὰ μοῦ φᾶς τὸ δικαίό μου; Τοῦ ἀπάντησε ὁ Νε-
γρεπόντες μὲ τὴν μεγαλειότερη ἀδιαντροπιά.— Τὸ ξέρω πῶς
ἔχεις δίκαιο, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Ἐλα-
σπῆτι νὰ σοῦ δώσω κἀνένα κοσπεντάρικο νὰ συμβιβαστοῦμε.
Ὅριστε, κύριοι, χρυσογαδουρικὴ δικαιοσύνη, τιμὴ καὶ φιλα-
θρωπία.

Πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

— **Π**ρὸ κτήνη Ζηχαρία Ἰωαννῆδη. Βλαχογιώργο καὶ Νε-
κολαίδοπερδίκη σεῖς ποῦ πήρατε στὴ δημοπρασίᾳ τοὺς δημο-
τικὸς φόρους τοῦ Βόλου, γιατί γαῖδουρογάδαροι καταπιέ-
ζετε τὸν λαὸ γυρεύοντες παραινόμενους φόρους; Κυττάζετε, κα-
κομοίριδες νὰ ἀνθρωπινέψετε λιγάκι, γιατί θὰ σᾶς κάνουν
τὴν βιογραφία σας ὅπως ἦναι γιὰ νὰ μαθῇ ὅλος ὁ κόσμος τὰ
γαῖδουρινὰ μοῦτρά σας. Οὕτω κλεφτοκαρπάχτορες τοῦ δια-
βόλου.

— **Ἦ** κρασοπατέρες τοῦ Περαιὰ εἰδοποιοῦν ἐκεينوὺς ποῦ
θὰ κάνουν τὸ ζαφέντι στὸν Φαληρέα τὴν 25 Μαρτίου γιὰ νὰ
πᾶνε νὰ τρῶν τσάμπα ὅσοι θέλουν, ὅτι ἂν δὲν τοὺς πάρουν
καὶ καλὸ κρασί δὲν θὰ πάῃ κανεὶς καὶ ἄς τὰ φᾶν μονάχει τοὺς.
Τὶ μασκαροτραπέζα εἶναι πάλιαυτά; Δὲν τρέπονται καὶ νὰ
τὰ λέν καὶ περισσότερο νὰ τὰ γράφουν;

Ἡ δαμαλὶς τοῦ Χάη πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Φαρμακεῖον Ἐ-
Ἀραβαντινοῦ ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Δ. Βασιλείου φαρμακευτοποιεῖου ὁδὸς Ἐρμού.
Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χάη ὁ κ.
Π. Κ. Παπαδάκης.